

Ecz. Orhan ÖZKIN

Ecz. Orhan Özkın, 1962 ile 1972 yılları arasında Ankara Eczacı Odası'nda değişik görevlerde bulunarak mesleğimizin gelişimine hizmet etmiş bir büyüğümüzdür. Kendisi ile Dikimevi Demirli Bahçede bulunan evinde eşi ve kızı ile birlikte sohbet ettik. Rahatsız olmasına rağmen, anılarını bizlerle paylaştı.

Orhan Bey, 1922 yılında İstanbul'un Beşiktaş semtinde dünyaya gelmiş. Babası Mehmet Fuat Bey, Annesi Hasene Nesime Hanım . Polis olan babası Orhan Bey küçükken bir apandist ameliyatı sonrası vefat etmiş. O zamanlar resmi görevliler vefat ettiğinde ailelerine maaş bağlanması uygulaması yokmuş. Aile, annesinin dikiş dikerek sağladığı gelirle geçimini sağlamış . Babasının olmaması nedeni ile ilk, orta ve lise öğrenimini Darülfafaka'da tamamlamış. Prof. Dr. Kasım Cemal Güven'de aynı dönemde Darülfafaka'da öğrenim görmüş. Yatılı eğitim veren bu okulda sosyal yönden kendisini yetiştirmiş. Müziğe ilgi duyarak mandolin ve akordeon çalmayı öğrenmiş. Müzik yanında uçmak isteği ile havacılık merakı da ön plana çıkmış. 1939'da 15 arkadaşı ile beraber Eskişehir'de bulunan İnönü Türk Kuşu Kampında Planör eğitimine katılmışlar. Kurs sonunda C sınıfı Planör Brövesi almış. C sınıfı Bröve alan öğrenciler, o zaman mecburi olan, askeri yaz kamplarına katılmaları gerekmezmiş. Dolayısıyla, Genç Orhan da kampa katılmamış.

1941 yılında lise eğitimi bitince, havacı olmak isteği ağır bastığı için Hava Harp Okulu'na yazılmak istemiş. Ama , annesi havacı olmasını istememiş. onun üzerine Diş Hekimliği ve Eczacılık eğitimi almak gündeme gelmiş. Diş hekimliğini düşündüğünde çevresi ona "ağız kokusu mu çekeceksin?" dediği için Eczacılık eğitimi seçmiş.

Okul hayatından hatırladıklarından işte birkaç tanesi: Remziye Hanım Toksikoloji dersinden sınıfta

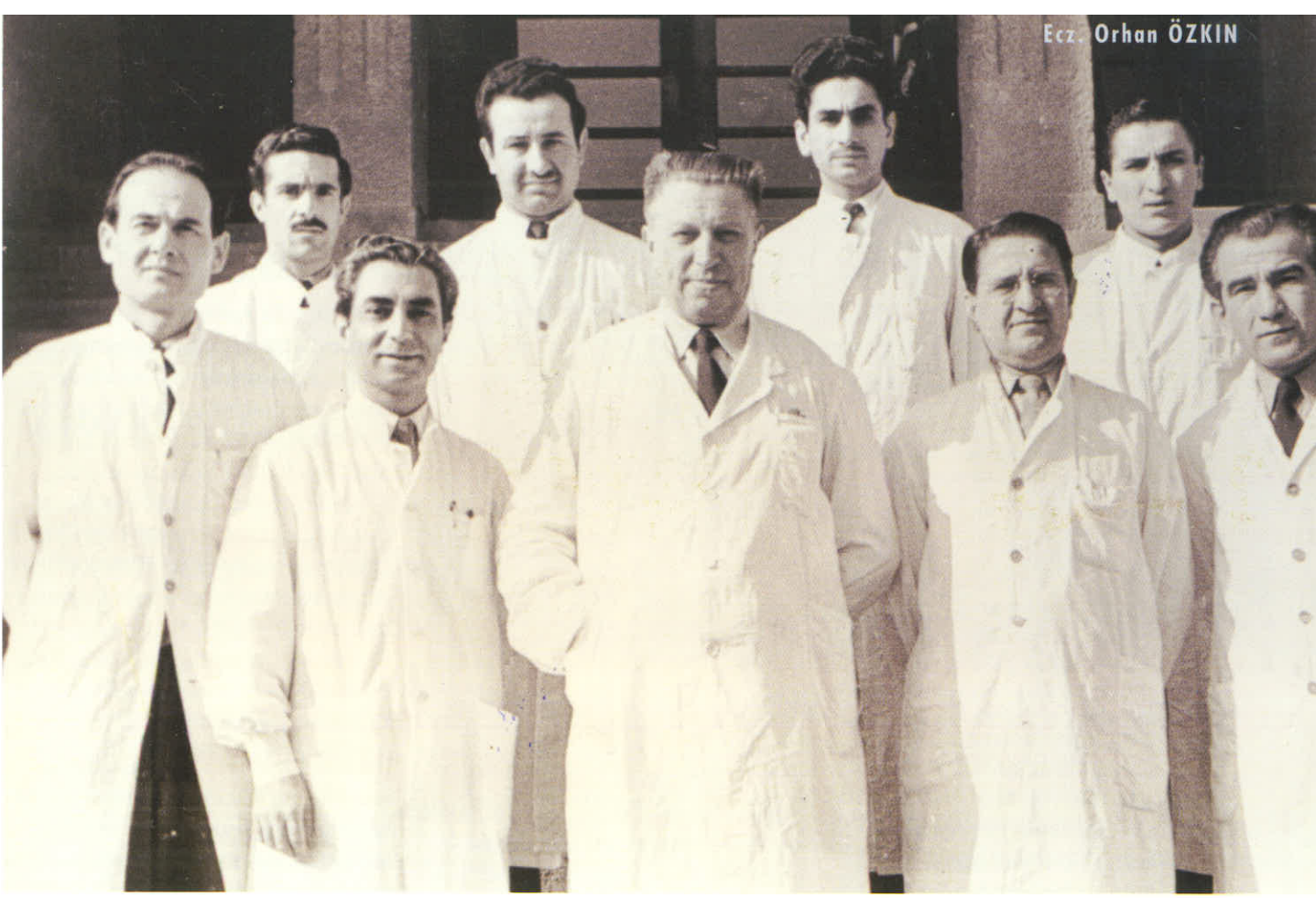
birakmak istemiş ama danışmanı olan Hayriye Amal araya girince sınıfı geçmiş. Okul döneminde Askeri Tıbbiyede düzenlenen dans yarışmasında birinci olmuş. Bir sene kaybederek 1946 yılında 64 kişinin arasında mezun olmuş. Mezun olan arkadaşları arasında Kasım Cemal Güven de varmış.

1947 yılında Gülhane Askeri Hastanes'nde yaptığı stajdan sonra Çankırı Askeri Hastanesi'ne, 1948 yılı sonunda ise Gülhane Askeri Hastanesi'ne tayin olmuş. Hastane eczanesinde bolca majistral ilâç yapmış. 1957 yılında askeri görevinden istifa etmek istemiş. İstifası kabul edilmeyince milletvekili olacağım diyerek tekrar dilekçe vermiş bu defa istifası kabul edilmiş.

Askerlik yaşantısını noktalayınca eczane açmak için çaba göstermiş. Bu sırada, bir tanıdığı aracılığı ile Belediye Hastanesi Başhekimisi kendisi ile görüşmek istemiş. Görüşme sonunda hastanenin eczacılık görevini teklif etmiş. Orhan Bey de bu görevi geçici bir süre için kabul etmiş, bir gün içinde bütün işlemler tamamlanıp göreve

başlamış. Hastanenin tek eczacısı olarak 1958 yılı sonuna kadar çalışmış. Ve bu tarihte, Belediye Hastanesindeki görevinden ayrılarak Dikimevi'nde askerlik şubesinin karşısında eczanesini açmış. Eczaneye kızının ismi yani Sema adını vermiş. Eczanenin açılmasında Ankara Üniversitesi Eczacılık Fakültesi Deontoloji Hocası rahmetli Şevket Yaltuğ'un teşviki olmuş. Ankara ecza deposu sahibi Cihat Sarıabdullohoğlu da ilâçların tamamını verip, senet imzalatmadan "sıkışmadan zaman içinde ödeme yaparsın" diyerek maddi destek sağlamış. Eczane Ankara'nın 61 'inci eczanesi olarak açılmış. Eczaneyi açtıktan sonrasiki bir hadise için Orhan Bey Şunları söylüyor : Yakındaki bir eczane hastaları yoldan kendine çevirmeye başladı. Böylece farklı bir meslektaş tipi tanımış oldum. Ben prensipli olarak çalıştım muadil ilâç bile vermedim. Kalfa ile çalışmadım.

Eczane nöbetleri 3 hafta aralıklarla tutulmuş. Nöbetlerde güvenlik sorun imiş hatta bu yüzden tabanca bulundurma gereği bile duymuş. Bir

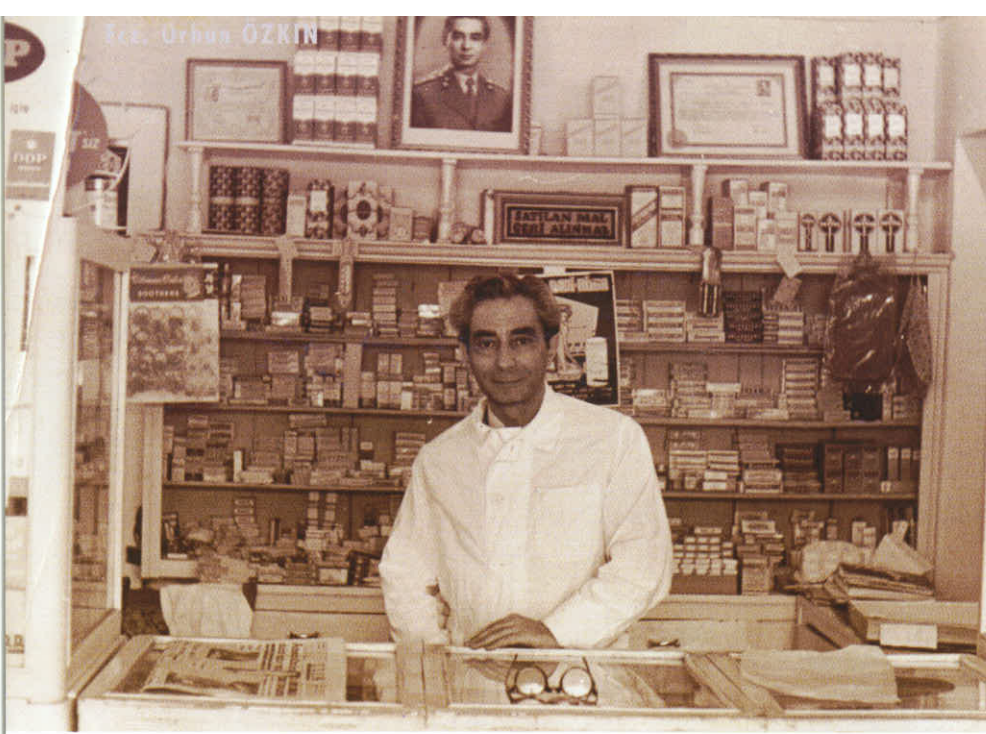
Pazar günü nöbetçi imiş, bir kişi gelip Jukodin Tablet almış, bir süre sonra geri dönmüş ve kutunun içinden leblebi çıktığını söylemiş. Orhan Bey, bunun mümkün olamayacağını söylemiş, söylemiş ama reçete sahibi ikna olmamış ve kızgın bir şekilde ,

şikâyet edeceğini söyleyerek gitmiş. Orhan Bey, böyle şey olmaz ama demiş yine da tahkik edeyim diye düşünmüş. Netice olarak: Hadisenin doğru olduğunu , leblebilerin , üretici firmada, işten çıkarılan bir eleman tarafından konduğunu öğrenmiş !

Odadaki hizmetleri, bir arkadaş grubu ile bir araya gelerek seçimlere katılmalarıyla başlamış.

1962-72 yılları arasında odanın değişik birimlerinde görev yapmış. O yıllarda oda yönetiminin ana

çalışmaları: devlete yapılan iskontoların yüksek olması, o günlerin tek geliri olan ödenmeyen oda aidatlarının ödenmesini sağlamaya çalışmak, muvazaaya karışan eczanelerle mücadele etmiş. Günümüzü düşünürsek sorunların aynı şekilde devam ettiğini görüyoruz.

Odanın hizmet binası olmadığından eczacılık yaptığı dönemlerde toplantıları Şark merkez ecza deposunda yapıyorlarmış. Olanakların az olduğu bir ortamda çalışmışlar. Bir toplantıda, yer

kiralınması için konuşma yapması etkili olmuş. 1957 yılında Ankara Eczacı Odası Sakarya Caddesinde yer kiralarak hizmet vermeye başlamış.

Serbest Eczacılıktaki uygulama yanlışlarına ve deontoloji bozulmasına tahammül edemeyerek 1978 yılı sonunda eczanesini kapatmış. Kamu hizmetine geçerek Sosyal Sigortalar Kurumu eczacısı olarak göreve başlamış. SSK genel müdürlüğü sağlık daire başkanlığında görev yapmış. 1987 yılında emekli olarak görevinden ayrılmış.

Orhan Bey'in serbest eczacılık yaparken, başından geçen değişik birkaç hikaye de şöyle: Eczanesine gelen bir bayan Posyon kordiyal ve Nembutal (kuvvetli ve alışkanlık yapan bir uyku ilâcı) adlı ilaçları istemiş. Bu ilâçları, kişinin güven vermemesi ve kullanımında sakınca gördüğü için vermemiş. Bunun üzerine arkasından, laboratuvara giren bayan "İlâçları vermezsen, Bana tecavüz ediyor" bağırrırım diyerek tehdit etmiş. Orhan Bey'de ilâçları vermek zorunda kalmış.

Yine eczanesine gelen bir adam kızgın bir sesle "hanım senin verdiği ilâç yüzünden devamlı kusuyor" demiş. Verilen ilâç, Syntomicetin Vaginal tabletmiş!

Meslektaşları ile sıcak ilişkiler geliştiren Orhan bey, arkadaşları ile İstanbul'a Samsun'a Anadolu'nun

çeşitli yerlerine gününbirlik seyahatler yapmışlar. Ankara'da ise müzik ve eğlenceli geceler düzenleyerek birlikte olmuşlar. Kısaca Orhan Bey, neşeli, yaşamı seven, hayatı dolu dolu yaşayan, güzel anlarını dostları ile paylaştan bir insan.

1951 yılında Ankara'da Sebahat Hanımla hayatını birleştirmiş. Sebahat hanım hemşire olarak başladığı meslek yaşantısına, 1950 yılında gördüğü kurs sonucunda diyetisyen olarak devam etmiş. Ankara Üniversitesi Tıp Fakültesi Hastanesinde görev yapmış. Özkin çiftinin Sema ve Sibel isimlerinde iki kız çocukları olmuş. Sema Hanım ev hanımı, Sibel Hanım ise Gazi Üniversitesinde İngilizce okutmanı olarak görev yapıyor. Orhan Bey birde kız torun sahibi.

Eczacılık mesleği için **"Eczacılar kendilerini küçük düşürmemelidir. İş ahlâkının bozulması, mesleki kurallara uyulmaması eczacıları bu sonuca getirdi. Kuralları bozan eczacının mutlaka cezalandırılması gerekir. Eczacılar kendilerine ve ailelerine vakit ayırmalıdır. Meslektaşlar ile bağlarını sağlamlaştırmalıdır"** tavsiyelerinde bulundu.

Orhan Bey ve ailesine daha nice mutlu ve sağlıklı yıllar diliyoruz.

Ecz.Erhan BAYDAR

İNTERNETTEN FIKRA GİBİ OLAYLAR

Geçen gün akşam vakti dolmuşta gidiyorum arkadan teyzenin biri bağırdı:

- Evladım şu sarı kamyonetin yanında indiriver. dolmuş şoförü şaşırmış bir vaziyette;

- İyi de teyze, o kamyonet hareket halinde nerde duracağını nerden bileyim?

XXX

Bir halk ekmeğ büfesinde mükemmel bir yazı gördüm. Sanırım satıcı kendi el yazısıyla yazmıştı. Üstünde "Lütfen veresiye istemeyin sonra vallahi" UNUTUYORUM" yazmıştı.

